

Бити Србин у свету, а посебно у региону у којем су Срби своји на своме, треба да буде ствар поноса, а не повод за дискриминацију и надам се да ћемо у сарадњи са суседима успети то и да остваримо.

Француски хуманитарац Арно Гујон каже да га је изненадио позив да буде на челу Управе за сарадњу с дијаспором и Србима у региону. У интервјуу за „Политику“ истиче да је то за њега велико признање и част и да ће свој посао радити с великом енергијом и посвећеношћу.

„Један такав позив увек је изненађење. Морам признати да, иако ме је српски народ примио и прихватио више него лепо, у складу с надалеко чувеним и традиционалним гостопримством, нисам очекивао да ће и државни апарат, који је свуда у свету једна гломазна и углавном бирократска машинерија, препознати дубину и јачину мојих веза с овом земљом и неке ко није овде рођен поверити тако високу и важну функцију. Показало се да овде има људи који размишљају изван шаблона, спремних на један такав неуобичајен потез. Верујем да се ради о великом признању за мој досадашњи рад, али и за љубав коју гајим према овој земљи и њеним људима, о још једном доказу да је свака права љубав двосмерна улица. Због тога ми је ово именовање и велика част, али и обавеза. На неки начин сам се венчао са Србијом. Додељивање држављанства 2015. била је, рекао бих, веридба, а ово сада је венчање“, наглашава Арно Гујон.

Ко вас је позвао и понудио сарадњу с државом Србијом?

Један од најзначајнијих позива у мом животу стигао је из кабинета министра иностраних послова Николе Селаковића, који ме је позвао и понудио сарадњу. Потом смо заједно отишли на састанак с председником Србије Александром Вучићем. То је био наш први сусрет и протекао је у изузетно пријатној атмосфери. Након тога уследило је моје именовање на чело Управе за сарадњу с дијаспором и Србима у региону при Министарству спољних послова.

Како вам сада изгледа рад у државној управи?

Рад на челу државне институције представља за мене сасвим ново искуство. Бројна знања стечена током петнаест година вођења и развијања хуманитарне организације веома су корисна и у обављању задатка који је сада преда мном. За почетак, сусрео сам

се с доста другачијим процесом рада и начином реализације обављања свакодневних послова у државној администрацији. Водећи организацију „Солидарност за Косово“ кроз разне активности, сусретао сам се с начином пословања где се пружа могућност креативног рада, док државна управа подразумева, поред професионализма, и строго утврђен систем и методологију рада.

Очекивања су велика?

Надам се да ћу својим присуством и руковођењем унети дозу креативности и жара у свакодневицу и оплеменили приступ раду. Желео бих да истакнем и разлику која постоји у мојој личној сатисфакцији у обављању „старог“ и „новог“ посла. Док сам као хуманитарац могао одмах и непосредно да осетим задовољство и срећу због добро обављеног посла у братском загрљају старца, сузама радосницама мајке, осмеху детета... Сада, најчешће више неће бити тог непосредног контакта и размене емоција, што ће ми недостајати, али ће и учинак мог рада, надам се, бити стратешки важан, далекосежнији с богатијим плодовима. То ме, такође, радује.

Које сте прве потезе повукли од када сте на новој дужности?

Као што сам већ рекао, хуманитарни рад којим сам се до сада бавио умногоме се разликује од посла у државној служби. Због тога сам пре свега морао да се упознам с „правилима“, односно законским и другим оквирима у којима треба да се крећем у свом раду. Прво сам добро проучио Закон о дијаспори и Србима у региону, Закон о министарствима и Закон о спољним пословима, и слично. Остварио сам прве контакте с представницима Срба из региона, с којима сам имао радне састанке поводом статуса и положаја српске заједнице у региону. Паралелно с тим, озбиљно сам приступио повезивању с дијаспором. Од великог је значаја показати вољу и учврстити везу матице с нашим људима ма где они живели.

Да ли сте посетили неку државу у региону?

Јесам и то! Већ сам стигао да одем и на први пословни пут – Никољдан сам прославио са Србима у Љубљани. Поред тога што сам с њима упалио свећу у Храму Светих Ћирила и Методија, имао сам задовољство да српској деци у Словенији одржим онлајн час и објасним зашто је важно неговати сопствени језик, културу и традицију. Како сам навикао да готово никуда не идем празних руку, и тамо сам однео поклоне – у име управе коју предводим и која то већ ради дуги низ година. Ћацима допунске школе на српском језику предао сам 1.500 уџбеника и комплета лектуре који ће им олакшати учење језика својих предака.

Како оцењујете положај Срба у суседним државама?

Ситуација се разликује од земље до земље. На пример, од Мађарске – на чему имамо пре свега да захвалимо веома добрим личним односима и разумевању премијера Виктора Орбана и председника Вучића, до држава у којима је та ситуација веома комплексна и оптерећена не само прошлoшћу, него и тешком садашњoшћу, као што је случај у Хрватској

или што је био у Црној Гори. Ми смо ту да пажљиво пратимо ситуацију, актуелна дешавања, и налазимо начине да се она побољша. Свима који прате мој рад већ је добро познат и лични став да бити Србин било где у свету, а посебно у региону у којем су Срби своји на своме и већином конститутивни народ, треба да буде ствар поноса, а никако повод за дискриминацију, прогон или омаловажавање. Заиста се надам да ћемо у сарадњи с високим државницима суседних земаља успети да то и остваримо.

Предстоје и важни пописи становништва у суседним државама?

Веома су важни. Пре свега да би се установила истина, да би било јасно колико тачно Срба где живи, али и колико их је отишло. Друго, то је пут борбе за њихов статус, јер у сваком демократском друштву једној бројној заједници мора се пружити могућност да оствари права по разним питањима. Треће, искрено верујем и да је попис једна од полуга у борби против асимилације која је у миру највећа претња једном народу.

Ваша хуманитарна организација „Солидарност за Косово“ и даље ради?

Наравно! И даље ради пуном паром. Да нисам био сигуран да организација „Солидарност за Косово“ ни на који начин неће трпети због мог ангажмана у Министарству спољних послова, никада не бих прихватио позив да будем на челу управе. Ја сам с екипом волонтера и даље активан и могу вам рећи да је у току Божићни конвој, 17. по реду. Свега неколико дана пред мој полазак у Љубљану, 16. децембра, волонтери су истоварили у Грачаници палете с помоћи за угрожене Србе на Косову и Метохији. Та помоћ је читавих шест дана путовала из Француске до свог привременог одредишта. Ту је сачекала долазак француских волонтера који треба да је разделе. Поред тога, одвијају се и остали наши пројекти, недавно смо отворили још једну фарму, реновирали три школе, међу којима и једну у селу већински настањеном Горанцима, мањином такође прогоњеном на Косову и Метохији. Радимо на развоју пољопривреде у српским срединама како би ти људи имали шта да раде и од чега да живе. Све ово захваљујући око 12.000 донатора, колико их „Солидарност за Косово“ окупља. Мислим да је то важна порука за нашу браћу и сестре на Косову и Метохији – да не стојимо иза њих само речима, него делима и молимо се за њих и да им буде боље у наредној години.

Можете ли да уђете на Косово и Метохију?

И даље ми је забрањен улазак. Откако сам ухапшен 2018, одлука још није повучена, упркос не само мојим напорима него и значајној подршци Канцеларије за Косово и Метохију и јавности. Власти у Приштини као да не схватају да један хуманитарац никако не може да им представља опасност, него пружену руку зарад општег добра. Наравно, под условом да неалбанско становништво – Србе, Горанце, Роме и остале – не сматрају грађанима другог реда и реметилачким фактором. Хуманост и солидарност се не смеју и не могу забрањивати. Жалосно је што се у региону хуманитарци, песници, музичари, па чак и професори проглашавају за непожељне особе, али утешно је што то никако не може трајати довека и што се чуда, ипак, дешавају. Мени лично та одлука приштинских власти тешко пада, јер не могу да видим људе с којима сам се током ових дугих година већ озбиљно спријатељио и који ми веома недостају.

Какав је живот Срба у Метохији?

Срби су већ 20 година најугроженија заједница на тлу Европе. Били су жртве рата, а сада су жртве у миру. Живот на Косову и Метохији је као живот у затвору на отвореном, енклаве су попут Астериксовог села, али без магичног напитка који би им омогућио слободу кретања и употребе матерњег језика. Над њиховим главама стално виси Дамоклов мач, а с тиме је тешко живети, чак и када су дани мирни.

Сарађујете непосредно с министром Селаковићем?

Министар Никола Селаковић је, упркос својим многобројним обавезама, увек доступан кад имам неко питање и вољан да ми да савете. Иако је још млад, он има ипак скоро деценијско искуство рада у државном врху. Наши разговори ми много значе и драго ми је што могу да учим тај нови посао уз њега.

Шта вас је посаветовао председник Вучић пре почетка рада?

Председник Вучић ми је рекао да ће ме многи нападати због моје нове функције и да излазим сада из своје зоне комфора. Али је додао да ћу моћи с ове позиције да урадим још значајније ствари за Србију. После тога смо дуго разговарали о ситуацији на Косову и Метохији и о положају српског народа у региону. Изашао сам с тог састанка с јаснијом сликом свих проблема који се налазе на нашем путу, али и с уверењем да можемо да их превазиђемо.

Извор: Политика